

Arrest

nr. 159 965 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 december 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen in en een vrees ten aanzien van de Russische Federatie, haar land van herkomst, en Polen, alwaar zij in 2006 naartoe ging en als vluchteling werd erkend en waar zij tot 2009 verbleef om nadien naar België te komen.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 40 440 van 18 maart 2010 omdat Polen voor haar als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd en zij niet aannemelijk maakt dat de bescherming waarover zij beschikt in Polen heeft opgehouden te bestaan, en zij geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Polen aannemelijk maakt.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en een kopie van twee pagina's van haar binnenlands paspoort neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door haar echtgenoot en wordt erop gewezen dat in het kader van de door hem ingediende asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat hij net als verzoekster een beschermingsstatuut geniet in Polen en niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die door de Poolse autoriteiten geboden wordt in het kader van de

problemen die hij eventueel in Polen zou kennen. Bijgevolg kan evenmin in hoofde van verzoekster op basis van de loutere verwijzing naar de problemen van haar echtgenoot in Polen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vermoed, aldus de commissaris-generaal die vervolgens verwijst naar de motivering in de beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot en deze motieven citeert. De beoordeling door het Commissariaat-generaal wat betreft verzoeksters asielmotieven en die van haar echtgenoot ten opzichte van Polen, zoals reeds gemaakt in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag en zoals bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest van 18 maart 2010 blijft dan ook overeind, zo luidt de beslissing. Duidelijkheidshalve wordt er vervolgens op gewezen dat op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier het Commissariaat-generaal vaststelt dat verzoekster actueel nog steeds over de vluchtelingenstatus beschikt in Polen en dat deze status in principe onbeperkt is in de tijd, en wordt vastgesteld dat verzoekster geen gegevens aanbrengt waaruit het tegendeel kan blijken wat haar persoonlijke situatie betreft. De commissaris-generaal is, zo wordt opgemerkt, van oordeel dat verzoekster haar vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt, doch uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat Polen overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet voor haar als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal heeft immers, zo luidt de beslissing, vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Poolse grondgebied, alwaar zij de reële bescherming van de Poolse autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, geniet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoeksters betoog dat het Commissariaat-generaal niet op een "met redenen omklede wijze" oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt, mist feitelijke grondslag en vormt een loutere miskenning van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS is van oordeel dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt. Echter, uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat Polen, overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voor u kan beschouwd worden als een 'eerste land van asiel'. Het CGVS heeft immers vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Poolse grondgebied (te meer gezien u zelf reeds verklaarde vrijwillig naar Polen te zijn teruggekeerd om er te informeren naar uw status en uw verblijfsdocument er liet vernieuwen, DVZ verklaring 2e aanvraag, rubriek 14), alwaar u de reële bescherming van de Poolse autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, geniet. In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u wordt teruggeleid naar Polen. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere

bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In zoverre verzoekster de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2015, beklagt verzoekende partij zich erover dat de situatie van haar echtgenoot niet mee in overweging is genomen bij de behandeling van haar asielaanvraag in België.

4.2. Verzoeksters opmerking ter terechtzitting mist elke feitelijke grondslag. De situatie van haar echtgenoot werd immers wel degelijk mee in rekening gebracht bij de behandeling van haar asielaanvraag. Zo wordt er zowel in de bestreden beslissing als in voormelde beschikking op gewezen dat vermits verzoekster haar tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door haar echtgenoot en in het kader van de door hem ingediende asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat hij net als verzoekster een beschermingsstatuut geniet in Polen en niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die door de Poolse autoriteiten geboden wordt in het kader van de problemen die hij eventueel in Polen zou kennen, er evenmin in hoofde van verzoekster op basis van de loutere verwijzing naar de problemen van haar echtgenoot in Polen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vermoed.

Zo wordt aangenomen dat verzoekende partij haar vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt, dient er op te worden gewezen dat verzoekende partij over de vluchtelingenstatus beschikt in Polen en dat de bescherming die Polen aan verzoekende partij biedt voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de

vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft verder terecht vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Poolse grondgebied, alwaar zij de reële bescherming van de Poolse autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, geniet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS